

အကြည်ဝေ စွယ်စုံပျက်ဆောင်

သမီးတို့ကိုတောင်
ပြသေး...
ဘားကျွတ်လေးက
ခုန့်လုပ်ခောင်းပတ်လောက်လေး
သေးသေးလေး...ဟိဟိ...
သမီးကတော့... မပြောရဲလို့
ခဏပဲပြောလိုက်တယ်...ဟိဟိ...

စွယ်စုံလင်သော

စွယ်စုံလက်ဆောင်

“လာဗျာ ကိုကိုကြီး၊ ကာရာအိုကေ သွားဆိုရအောင်”

“ဟိုက် မုတ်ဆိတ်နဲ့ မိတ်ကပ်”

ကိုကျော်သီဟစကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်သွား၏။ ကြည့်ဦး... ကာရာအိုကေသွားဆိုမတဲ့ ။ ဒီမိုက်နဲ့ ဒီဗိုက်က “မုတ်ဆိတ်ပေါက်နေသော မင်းသားကြီး မိတ်ကပ်ထူလပျစ်နှင့် တောတွင်းသားခန်း သရုပ်ဆောင်သလို” ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ဘယ်လိုမှ လမိုင်းမကပ်။ ထို့ကြောင့်

“တော်ပါပြီ အစ်ကိုရာ၊ ဒီမှာ လည်း သောက်လက်စကြီးနဲ့ ”

“ မဟုတ်ဘူး ကိုကိုကြီးရ။ ကျွန်တော်ကအိမ်ပြန်ရောက်ရင် မိန်းမရှေ့ ပါးစပ်ဖွင့်ရတော့တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြောင့် မိန်းမရှေ့ ပြောလို့ မရတဲ့ စကားအားလုံးကို မြို့ထဲမှာ တင် ကာရာအိုကေ မိုက်ထဲ မှုတ်ထည့်သွားရမယ်”

ကျွန်တော်သူ့ကိုနားလည်ပါသည် ။ မိန်းမအရိုသေဆုံး အကယ်ဒမီ ဆုပေးလျှင်၊ အကယ်ဒမီ ဆယ့်နှစ်ထပ်ကွမ်း ကျော်သီဟဖြစ်နေလောက်ပြီ။ (ဒါတောင် သူတို့ အိမ်ထောင်သက်က ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးလို့) သူ့ခမျာ အိမ်ရှေ့လှေကားအိပ်ရတာနဲ့ ။ ဟိုက မိုက်တိုင်စန်စိတ်ဝင်ပြီး၊ နားရွက်ကိုက်လိုက်တာနဲ့ သတင်းကိုစုံရော။ (ဒါကြောင့် သတင်းစုံကျော်သီဟဆိုပြီး နာမည်ကြီးတာ)။

“လာပါ ကိုကိုကြီးရ၊ လွမ်းဝေနိုင်တို့ ၊ မျိုးကိုမျိုးတို့ လည်း ရောက်နှင့်နေပြီ”

လွမ်းဝေနိုင်၊ မျိုးကိုမျိုး အသံကြားတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။ မတွေ့တာကြာပြီကိုး။ ထို့ကြောင့်ပင်

“ကဲ ဒါဖြင့်လည်း သွားကြရအောင်ဗျာ”

ပြောမယ့်သာပြောတာ ကိုယ်လည်း တစ်ခါတလေတော့ မိုက်က

လေး ဘာလေးနဲ့ ခဲချင်သား။

ကျွန်တော်တို့ သောက်နေသည့်ဆိုင်နှင့် ကာရာအိုကေဆိုင်က သိပ်မဝေး။ နှစ်လမ်းကျော်မီးပွိုင့်တစ်ခုဖြတ်သည် နှင့် ရောက်ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ကာရာအိုကေဆိုင်ရှေ့ရောက်သည် နှင့်...

“ဟယ် ဆရာအကြည်တော်တို့ လာတယ်ဟေ့၊ နေရာကောင်းကောင်း လေး ပြင်ပေးပါဦး။”

အမှတ်မထင်ဆိုင်ထဲမှ အော်သံကြားတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားမိ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ဆတ်ကော့လတ်ကော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီ ပြေးလာသည် ကို မြင်ရ၏။

“ဟိုက်၊ သေပြီ။ ငါ့ကို သိနေတယ်... တောက်... တစ်ခါမှ မကောင်းခဲ့တဲ့ နာမည်လေးတော့ ပျက်ပါပြီ”

ကျွန်တော် ထိုသို့တွေးထင်နေတုန်းမှာ ပင်

“လာ ဆရာ လာလေ၊ စိမ်းကားနေလိုက်တာ မီးတို့ ကို သတိရဖော်တောင်မရဘူး”

ဟူသော အော်သံနှင့်အတူ ပြေးလာသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၊

ကျွန်တော့်ကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည် တောင် မထင်ဘဲ ဖြတ်ကျော်ကာ ကိုကျော်သီဟလက်ကို သွားပြေးဆွဲ၏။

“ဟင်”

အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်အတူ အနီးမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံက

“ဟီး ဟီး ဟီ၊ အစ်ကိုက လုံးချင်း ကိစ္စ၊ ရုပ်ရှင်ကိစ္စတွေနဲ့ မအားဘူး

လေ၊ ဟီး ဟီး ဟီး ကျန်တဲ့ အပေအတေတွေလိုတော့ ကိုးချောင်းကိုးကျ
င်း ဘယ်လျှောက်သွားနိုင်မလဲ၊ ဟီး ဟီး အခုတောင် လုံးချင်းတစ်အုပ်
လက်စသတ်ပြီး ညီမတို့ ကို သတိရလို့ ဟီး ဟီး”

ဟူသော အသံကြီးထွက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်သ
ည် ထက်ပို၍ အံ့အားသင့်သွားပြီး မျက်လုံးပြူးကာ

“ဟင် ဒါ ဒါကြီးက အကြည်တော်၊ အကြည်တော်ဆိုတာ ဒါကြီး”

ကျွန်တော့်၏ အလန့်တကြား အမေး။ ဒါကို ကောင်မလေးများက
ကျွန်တော့်ကို မသိနားမလည်နိုင်ရှာသေးသော တောသားသူငယ်လေး
သဖွယ် မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်ရင်း

“ဟွန့် ကိုယ်နဲ့ တွဲနေတဲ့ သူကိုတောင် ကိုယ်မသိအောင် တုံးရလား။
မသိရင်မှတ်ထား ဟောဒါ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီး အကြည်တော်
တဲ့ ”

ဟု ဆို၍ ကျော်သီဟ ရင်ဘတ်ပိန်ကလေးကို တဘုန်းဘုန်း ထုရာ
တခွပ်ခွပ်မြည်သံနှင့်အတူ၊ ဟိုလူမှာ တဟီးဟီးနှင့်နေ၏။ နောက် သူကို
ယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး ကောင်မလေးလက်
ကို နှားကျောသပ်သလိုသပ်ပြီး

“ဟီးဟီး ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ တပည့်လေးပါ။ ဟီး ဟီး၊ အိမ်မှာ ထမင်းချက်နဲ့
အဝတ်လျှော်ပဲ ခိုင်းတာဆိုတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကို ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“အေးလေ သူ့ခမျာဆရာတစ်ဆူ၊ ပါရဂူကြီးနားနေပြီး လူပြိန်းလူအ၊
လူအန္တလေးဖြစ်နေရရှာတယ်...”

ဪ... ငါဟာ၊ ဒီပွပ္ပမည်းမည်းဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့နဲ့ အကြည်တော်ဆိုတဲ့ ဆ
ရာနားနေလျက် မသိနိုးနား ခဲ့ရပါကလား။ ငါဟာ လူပြိန်း၊ လူအ၊ လူအ

နွဲ့ ကလေးပါကလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အကြည်တော်ဆိုတာ၊ ဟိုမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ မည်းမည်းပွပွ၊ ရွရွကြီးပါလားဟု ရေရွတ်ရင်း သူ့ကို ကြည့်လိုက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်နှင့် ဇေဝဇေဝ နေမိတော့၏။

ကောင်မလေးက အကြည်တော်တစ်ဖြစ်လည်း ကိုကျော်သီဟလက်ကိုဆွဲပြီး...

“လာ ကြည်ကြည်”

အောင်မာ ခေါ်ပုံကိုက ကြည့်ပါလား၊ ကြည်ကြည်တဲ့ ။

“ကြည်ကြည်၊ အထဲမှာ ကိုနီကိုရဲတို့ လည်း ရောက်နေတယ်”

နီကိုရဲပါ ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားရ၏။ ကိုရဲဝင်း (နီကိုရဲ) ရောက်နေပြီဆို အခုကိစ္စက ဖြေရှင်းလို့ ရပြီ။ ထို့ကြောင့်

“ဘယ်... ဘယ်မှာ လဲ နီကိုရဲ”

ဆိုတော့ ကောင်မလေးက အထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း

“ဟိုအထဲမှာ လေ မတွေ့ဘူးလား... ဟွန့်မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဘာမှလည်း မသိဘဲနဲ့ များ ”

ကောင်မလေး၏ မကျေမနပ်ရေရွတ်သံ။ အခန်းကမှောင်နေ၍ ဘာမှသဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ အသေအချာကြည့်မှ ။

“ဟင်”

မြင်ရပြီ။ အမှောင်ထဲမှာ အသားအရောင် မှောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့်မို့ ရုတ်တရက်မမြင်ရ။

“ဟော”

ဝင်းလက်နေသော သွားဖြူဖြူတစ်စုံနှင့် ဘေးနားမှ ကြီးမားသော မျ

က်လုံးကွင်းကြီးနှစ်ကွင်း။

“ဟာ ကိုလွမ်းဝေနိုင်နဲ့ ကိုမျိုးကိုမျိုး”

ကျွန်တော်မြင်ရတာက နီကိုရဲမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်၏ စာနယ်ဇင်း ရောင်းရင်းများ ဖြစ်ကြသော လွမ်းဝေနိုင်နှင့် မျိုးကိုမျိုး။ ကျွန်တော်လည်း ဇေဝေဝေ ဖြစ်သွားပြီး

“ဟင် ဘယ်မှာ လဲ နီကိုရဲ”

ဟူသောအမေးကို ကောင်မလေးက မျက်နှာကို စူပုပ်ပြီး ကိုလွမ်းဝေနိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ

“အဲဒီမှာ မမြင်ဘူးလား၊ အဲဒါ ဆရာနီကိုရဲမဟုတ်လို့ ရှင့်ဘကြီးလား ။ သူ့ဘေးနားက မိုက်ခွက်ကြီးကိုင်ထားတဲ့ ရီဝေဝေမျက်လုံးပိုင်ရှင်က ဆရာမျိုးကိုမျိုး၊ မသိရင် မှတ်ထား။ နောက်တစ်ခါ မေးရင်အကောင်း ဖြေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ... ဒါပဲ”

ဆိုလိုက်သော်၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံးမှာ ထားစရာနေရာမရှိလောက်အောင် ပြူးကျယ်သွားရ၏။ ကျော်သီဟက အကြည်တော်၊ လွမ်းဝေနိုင်က နီကိုရဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ဒါဆိုငါကရောဘယ်သူလဲ၊ စသည့် အတွေးများ ပလုံစီထနေ၏။ အတန်ကြာမှ သတိရကာ

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်များမှာ ၊ အကြည်တော်တို့ နီကိုရဲတို့ ဓာတ်ပုံက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ပိန်ပိန်လေးတွေပါ”

ဆိုတာကို ကောင်မလေးက စိတ်မရှည်နိုင်စွာဖြင့်

“ရှင်ဘာသိလို့ လဲ၊ သူတို့က ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် လေလျှော့ရိုက်တာရှင့်”

“ဟင် လူကဘောလုံးလိုလေလျှော့လို့ ရတယ်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ အံ့ဩတကြီးအမေးကို ကောင်မလေးက

“ရှင်တို့လိုသာမန်လူတွေက ဘယ်ရမှာ လဲ။ ဆရာတို့လို ပညာရှင်ဂုရုတွေကတော့ လေလျှော့လို့ ရတယ်”

“ဘယ်လိုလျှော့လဲ”

“သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ လေလျှော့လို့ ရတဲ့ ဘားကျွတ်က လေးတစ်ခုပါတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့ လားကွယ်”

“သမီးတို့ ကိုတောင်ပြသေး... ဘားကျွတ်လေးက မုန့်လက်ဆောင်း ဖတ်လောက်လေး သေးသေးလေး... ဟီဟီ... သမီးကတော့ မကြည့်ရဲလို့ ခဏပဲကြည့်လိုက်တယ်... ဟီဟီ... ဟီဟီ ခစ်”

ဪ မကြည့်ရဲလို့ သာ မုန့်လက်ဆောင်းဖတ်လောက်လေး မြင်တာ ။ ကြည့်များ ကြည့်ရဲရင်၊ အင်းလေ ဘားကျွတ်က ဘားကျွတ်နေရာပဲ ထားပါ။ ကြည့်ဦး၊ အကြည်တော်နဲ့ ကိုနီကိုရဲကို မုန့်လက်ဆောင်းဖတ် လောက်လေးဆိုပြီး နာမည်ဖျက်ထားတာ။ (အမှန်တော့ လမ်းလက်သီးကြီးတွေ) “လာ ညီလေးအကြည်တော်။ ဒီနားထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီးနီကိုရဲ”

အောင်မာ သူတို့ နှစ်ယောက်က ဘယ်ကတည်းက လုပ်စားလာတယ်မသိ၊ အတိုင်အဖောက်ညီနေလိုက်ကြတာ။ မျိုးကိုမျိုးကတော့ မိုက်နက်ကြီး ကိုင်ပြီး အင်ရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်း ကွင်းပြင်ကို ဟဲနေတယ်။

“ဒီကွင်းပြင်ကြီးကို... တို့ ဖြတ်ဖူးတယ်... ဒီ မြက်ပင်စိမ်းတွေ ခြောက်သွေ့ကာ... ညိုမွဲနေ... ဒီကောင်းကင်ကြီးလည်း ... ဟိုး... အရင်လို မလှတော့ဘူး”

သူ့ကိုဘေးက ငေးကြည့်နေသော ကောင်မလေးက သီချင်းကိုစိတ်ပါလက်ပါ ဟဲနေသော မျိုးကိုမျိုးကို ကြည့်ပြီး

“ကိုမျိုးကိုမျိုးရဲ့ မျက်လုံးက ပြူးပြူးလေးနော် ဖားလေးကြာပစ်နေတာ ကျနေတာပဲ”

ဆိုတာကို မျိုးကိုမျိုးက သီချင်းဆက်မဆိုဘဲ

“မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့ ။ အစ်ကိုက နေ့ဘက်ဆို မျက်လုံးမှေးမှေးလေး၊ ညဘက်ကျမှ မဟားတရား အကြီးအကျယ်ပြူးလာတာ။ သီချင်းဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ။ မုဒ်ဝင်လေ ပြူးလေ၊ မုဒ် ဝင်လေပြူးလေပဲ ဟဲ ဟဲဟဲ”

“ဟင် သူများ တွေက သီချင်းကို နှလုံးသားနဲ့ ဆိုတာဆို။ ဘာလို့ မျက်လုံးက ပြူးပြူး လာရတာလဲ”

မျိုးကိုမျိုးက သူနှစ်လုံးပြူးကို လက်ညှိုးပြန်ညွှန်ပြရင်း

“သူများ တွေတော့ မသိဘူး။ အစ်ကိုကတော့ ဟောဒီနှစ်လုံးနဲ့ ကိုဆိုတာ။ မုဒ်ကို သူများ တွေလို၊ နှလုံးသားထဲမသွင်းဘဲ”

“ဒီနှစ်လုံးထဲသွင်းတာ။ ဒါကြောင့် သီချင်းဆိုကောင်းပြီး ညီမလေးတို့ကို တွေ့ပြီဆို၊ ဟောဒီနှစ်လုံးက ပြူးပြူးပြူးလာတာ။ ဒါတောင် ညီမလေးတို့ က အစ်ကိုမုဒ်ဝင်တုန်း တစ်ပြူးပဲမြင်လို့ အဟိ။ အစ်ကိုမှာ ကနှစ်လုံးပြူး နှစ်ပြူးရှိတယ် ညီမလေးရဲ့ တစ်ပြူးက ဟောဒီအထဲမှာ ဝှက်ထားတယ်”

ကျွန်တော် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လားလား... ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြနေတာကလား။ တော်သေးရဲ့ ။

ဪ သူပြောလိုက်မှ လူတစ်ယောက်မှာ ဘယ်နှပြူးရှိလဲဆိုသည့်

အတွေးများ ဝင်လာရ၏။

ဟိုဘက်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အကြည်တော်တစ်ဖြစ်လည်း
ကျော်သီဟနှင့် နီကိုရဲ တစ်ဖြစ်လည်း လွမ်းဝေနိုင်တို့ ကောင်မလေးတွေ
နဲ့ စကားကောင်းနေကြပြီ။

ကိုလွမ်းဝေနိုင်က သူ့နားက ကောင်မလေးကို ပုခုံးချင်း အပ်၊ ခေါင်း
ချင်းလေးဆိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ ရှစ်ဆယ်ပေါ် ဆာမူရိုင်းကြီး တဝဲဝဲနဲ့

“ဒီလို ညလေးရဲ့ ”

သူ့ခမျာ ညီမလေးတောင် ပီအောင် မပြောနိုင်တော့။

“ညလေးရဲ့ အစ်ကိုက ခပ်ကျဲကျဲပဲလေ”

ကောင်မလေးက သူ့ခေါင်းကိုကြည့်ပြီး

“ဆံပင်လားဟင်”

ကိုလွမ်းဝေနိုင် ခေါင်းခါပြီး

“ဆံပင်က ဆေးဆိုးထားတာပါ။ အစ်ကို ခပ်ကျဲကျဲပဲ ဆိုတာ ဟိုလေ
လုံးချင်းဝတ္ထုကို ပြောတာ”

“အင်း ဟုတ်တယ်နော်၊ အခု တလော၊ ဆရာနီကိုရဲ ဝတ္ထုတွေသိပ် မ
တွေ့တော့သလိုပဲ”

“ဘယ်တွေ့တော့မှာ လဲ၊ အစ်ကိုက အခု အားကစားဘက်လှည့်နေ
တာလေ ”

“ဪ”

ဘာမှ အားကစားဘက်လှည့်တာမဟုတ်။ လျှပ်တစ်ပြက်ဂျာနယ်မှာ
အားကစားအယ်ဒီတာ လုပ်နေတာပဲ။ ဒါကို သူကပင်ဆက်၍

“အဲ အားကစားနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ်က အကုန်နဲ့စပ်တယ်။ ဥပမာ ကွာ စပိန်မှာ ဆို ရှိမန်ကက်သလိတ်နဲ့ ၊ ရီးယဲကက်သလိတ် ဆိုပြီး နှစ်သင်းက နာမည်ကြီးတယ်”

“အာလူးကက်သလိတ်ပါ ထည့်လိုက်ပါ အစ်ကိုရာ”

ကျွန်တော်အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဝင်ပြော၏။ ဒါကို ကိုလွမ်းက မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး

“စကားကောင်း ပြောနေတုန်း မနောက်နဲ့ ကိုကိုကြီး၊ ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး”

ဟူ၍ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ဟောက်ပြီးမှ ကောင်မလေးဘက်ပြန်လှည့်သွားပြီး

“ညီမလေးတော့ သိမလားပဲ။ အခုတလော ဘလာစီယာ အတော် တက်လာတယ်နော်”

“ရှင်”

သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေးက သူ့ပခုံးနှစ်ဖက် သူပြန်ဖက်ပြီး၊ ကိုလွမ်းကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေ၏။ ဒါကို ကိုလွမ်းက ဆေးဆိုးထားသော သူ့ခေါင်းက ရှစ်ဆယ်ပေါ် ဆာမူရိုင်းကြီးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပြန်ကုတ်ပြီး

“ဟိုလေ စပိန်က ဘလာစီယာလေ တက်လာတယ်လို့ ”

သူပြောချင်တာက ဗလင်စီယာ ဘောလုံးအသင်း။ ဒါကို အသံထွက်မှားပြောနေတော့ ကောင်မလေးက ကြောင်ငေးနေသည် ။ ဒါကို ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍

“ဘလားစီယာက တက်မှာ ပေါ့ အစ်ကိုရ။ အစ်ကိုကြောက်လို့ တွန့် နေရတာကိုး”

ကျွန်တော့်စကားကို ကိုလွမ်းက မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့
လှမ်းကြည့်ပြန်ပြီး

“ဟေ့လူ ကိုကိုကြီး၊ ကျုပ်ပြောထားပြီးသားနော်၊ ကျုပ်စကားပြောတုန်း ဝင်မနောက်နဲ့ လို့ ၊ ဆက်ပြောရင် ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်အကြောင်း သိတယ်နော်၊ စနေသား နေတက်ရေတက်ဖွား၊ စိတ်ကြီးတာတော့ ပြောမနေနဲ့ စိတ်တိုရင်တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ရမှ ... သူများ မလုပ်ရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လုပ်တဲ့ ကောင်... အမြဲဆေးလှန်ထည့်နေရတာသာကြည့်...”

ကိုလွမ်းက စိတ်ကြီးစွာဖြင့် စားပွဲကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍ ပြောသည် ။
ဒါကို သူ့နားက ကောင်မလေးက

“ကလေးကချေ အပေအတေတွေရဲ့ စကားကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုရဲရယ်၊ ညီမလေးတို့ ဗဟု သုတရအောင် ဆက်ပြောပါဦး။ စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ”

ကောင်မလေးရဲ့ စကားကြောင့် ကိုလွမ်း မျက်နှာ ချက်ချင်းပြင်းပျော့လိုက်ပြီး

“နောက်၊ ရှိသေးတယ် ညီမလေးရဲ့ ၊ ကမ္ဘာမှာ ရုပ်ချောလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး နာမည်ပြီးနေတဲ့ ဘောလုံးသမားက မြန်မာပြည်သားကွယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများ လဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပင် စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ကမ္ဘာကျော် ဘောလုံးသမားထဲမှာ မြန်မာပြည်သား တစ်ယောက်ပါတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူး၍ ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မှ ပင်စ၍

“ဘယ်သူများ လဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော့်အမေးကို ကိုလွမ်းက မသိမကြွယ်သေးသော သူငယ်က
လေးကို ကြည့်သလိုကြည့်ပြီး မိန့်မိန့်ကြီးပြီးကာ

“အဲဒါပဲ... ဗဟု သုတဆိုတာအဲဒါပဲ... ကဲ... မသိရင် လိုက်မှတ်ထား
ကမ္ဘာကျော် ရီးယဲကက်သလစ်အသင်းမှာ ”

ရီးယဲမက်ဒရစ်ဟု ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ သာ မှတ်ထားလိုက်ရ၏။ ဒါကို
သူမှ ပင်ဆက်၍

“ကမ္ဘာကျော် ရီးယဲကက်သလစ်အသင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြ
ည်ရဲ့ ... ကချင်ပြည်နယ်ဖားကန့်ဒေသက လူငယ်တစ်ယောက် ကမ္ဘာ
ကျော်နေတာတောင် ခင်ဗျားတို့ မသိခဲ့ဘဲကိုး”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပို၍ ခေါင်းရှုပ်သွားရ၏။ ကချင်ပြည်န
ယ်... ဖားကန့်ဒေသက... ဘောလုံးသမား။

ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်တော်သိတာ မြန်မာဘောလုံးသမားထဲက စိုးမြတ်
မင်းတို့ အောင်အောင်ဦးတို့ လောက်သာသိတာ။ ထို့ကြောင့်သိချင်စိတ်ဖြ
င့်

“ဖားကန့်ဒေသက... ဘယ်သူများ လဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော့်စကားကို ကိုလွမ်းမှ မိန့်မိန့်ကြီးပြီးပြီး တစ်လုံးတည်း
ပြောချလိုက်သည် ။

“ဒေးဗစ်ဖားကန့်”

“ဗျာ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပါးစပ်ကြီးဟပြီး ကြောင်နေမိသည် ။ ဒါ

ကိုသူမှ ပင် ဆက်၍

“နာမည်ရင်းက ဒေးဗစ်၊ သူက ဖားကန့်မှာ မွေးလို့ သူ့မွေးရပ်ဇာတိ ကို နာမည်ထဲထည့်ထားတာ၊ ဒေးဗစ်(ဖားကန့်)”

“ဪ”

ဪ... အားကစားအယ်ဒီတာကြီး၊ ဟင် ဘောလုံးအကြောင်း တည်းဖြတ်နေတဲ့ လူကြီး၊ ဘောလုံးပွဲသွားပါဆို အရက်ဆိုင်ချည်း ရောက်ရောက်နေတယ်ပေါ့။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ကိုကျော်သီဟက တစ်စခန်းထကာ လက်သီးလက် မောင်းတန်း၍

“ကိုယ့်ထီး၊ ကိုယ့်နန်း၊ ကိုယ့်ကြွန်းနဲ့ ငါအကြည်တော်ပါတော်မူမယ်”

သူ့ ကျယ်လောင်လှတဲ့ အော်သံကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြီး ဘေးဘီကြည့်ကာ

“ဟင် ဟယ် ဘယ်သူကများ လာဖမ်းလို့ သွားမှာ လဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော့်အမေးကို ကျော်သီဟက စိတ်ပျက်သွားသလိုမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဟာ .. ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်သူလာဖမ်းရမှာ လဲ ခင်ဗျားကလည်း ”

“ဟင်.. ခုနကပဲ..အစ်ကိုပြောတယ်လေ၊ ငါအကြည်တော်ပါတော်မူမယ်ဆို”

ဆိုတော့ ကျော်သီဟကစိတ်ပျက်သလို ခေါင်းကိုယမ်းရင်း

“ပါတော်မူမယ်ဆိုတာ၊ အင် အင်းပါသွားမှာ ပြောတာဗျ။ ခင်ဗျားက လည်း နာမည်က အကြည်တော်ဆိုတဲ့ အတိုင်း ထီးသံနန်းသံပါအောင်ပြောရတာ...ကဲ...လိုက်သွားဦးမယ်”

ဟု ဆို၍ အိမ်သာဘက်ထဲထွက်သွား၏။ သူ့နောက်က ကောင်မလေးက

“ကြည်ကြည်..ကြည်ကြည်..ပါတော်မူခန်းက အနောက်ဘက်ဆောင် မှာ ”

ဟု အော်၍ လုံးလုံးလုံးလုံးနှင့် လိုက်ချသွားလေ၏။ ဪ... စာသမားပေသမားများ အင်အင်း ပါတာတောင် စာသံပေသံ ကလေးနဲ့ ပါလား။

သူထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲလူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာတာတွေ့ရ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ စာနယ်ဇင်းလောကမှာ စတိုင်အသစ် အောင်စိုးသူဟု လူသိများ သောပထမ၊ မူလအစဦးတရားနယ်မှ အယ်ဒီတာ ကိုအောင်စိုးသူ။

“ကျော်သီဟရော၊ ကျော်သီဟ၊ ကျော်သီဟ”

သူက အရပ်အနည်းငယ်ပု၊ အဲ အရပ်အနည်းငယ်သာ မြေပြင်ပေါ်မှ ထွက်၍ လူကြီးလွယ်အိတ်လွယ်လျှင်မြေပြင်နှင့်မလွတ်သောကြောင့်ကလေးလွယ်အိတ်ကို လွယ်ထားရရှာသော ကိုအောင်စိုးသူက အမောတကောမေး၏။ ဒါကို ကျွန်တော်က ဖြေမည်ကြံတုန်းမှာ ပင်ဘေးနားကမျိုးကိုမျိုးမှ ဝင်လာ၍

“ဒီကိုမလာဘူး အစ်ကို၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ၊ ဘာများ ဖြစ်လို့ လဲ”

မျိုးကိုမျိုးအမေးကို အောင်စိုးသူမှ

“ဘာဖြစ်ရမှာ လဲကွ၊ ငါ့ဘာသာငါ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ စားရင်း သောက်ရင်း သွားကြားညပ်လို့ အံသွားကိုလက်ကလေးနဲ့ ကလော်နေတာကို ဓာတ်ပုံရအောင်ရိုက်ပြီး သူ့မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ “စာနယ်ဇင်းလုပ်နေတာ အံတိုနေပြီ ဆိုတဲ့ အောင်စိုးသူ”ဆိုပြီးထည့်လိုက်တယ်ကွ...တောက်...ဒီကောင်တွေများ တွေ့လို့ ကတော့ကွာ... ဟင်း... ဒေါ်ဖြူသီအိမ်သွားပြီး အမှုန့်ကို ကြိတ်ပစ်ဦးမယ်”

ဆိုပြီး ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးနှင့် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ။

ကိုအောင်စိုးသူ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် အနောက်ဆောင်ဝင်သွားသော အကြည်တော်အတု၊ တံခါးရွက်ကလေးကိုင်ပြီး ပြုံးဖိုးဖိုးနှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ ။

“ကိုအောင်စိုးသူ ပြန်ထွက်သွားပြီးလား ဟီး ဟီး”

ကျွန်တော်ကပဲ

“ပြန်သွားပြီ၊ ကျော်သီဟတွေ့ရင် အမှုန့်ကြိတ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ပြောသွားတာပဲ”

ဆိုတာကို အကြည်တော် တဖြစ်လည်း ကျော်သီဟကခပ်တည်တည်နှင့်

“ဒါ ကျော်သီဟ ကိစ္စပါ၊ အကြည်တော်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ လာညီမလေး ကိုကို အနားလာထိုင်”

ဆိုပြီးခုနက သူ့ကို အနောက်နန်းဆောင် လိုက်ပြသော ကောင်မလေးကို သူ့ကပ်လျက်မှာ နေရာပေးလိုက်သည်။ ။

“ကြည်ကြည် အခုဘာတွေရေးနေလဲဟင်”

“ရှုပ်တယ်ညီမရဲ့ ရုပ်ရှင်တွေရော၊ ဝတ္ထုတွေရောပေါ့။ လုံးချင်းဝတ္ထုက အခုရေးနေတာ လှအိုးကွဲတဲ့ ”

ကျွန်တော်သူ့ကို အံ့အားသင့်စွာငေးကြည့်နေမိသည် ။ ဪ ကိုယ့်မှာ တော့ သူတို့ တွေအိမ် လာပြီး၊ အင်တာဗျူးတွေလုပ် သိချင်တာ တွေမေးတာ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲထည့်ဖို့ မှတ်နေတာ။ အခုတော့ ဒီက ညီမလေးများ ၊ မောင်းမတော်များကို ရှင်းပြဖို့ ဟာကိုး။

“ဝတ္ထုနာမည်လေးက လှလိုက်တာ။ လှအိုးကွဲတဲ့ ။ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းလေး ပြောပြပါဦး”

“ဒီလို ညီမလေးရဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းက ကိုယ်ငယ်စဉ်၊ ချောတုန်း လှတုန်းက ကိုယ့်ကို ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ”

အင်တာဗျူးလုပ်တယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော်ပြောခဲ့သမျှတစ်လုံးမကျန် သူ့ရဲ့ မောင်းမတော်ကို အသေအချာ ရှင်းပြနေသည် ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြလျှင်တောင် ဤမျှ စုံမည်မထင်။ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် ကိုလွမ်းတို့ ဘက် လှည့်ကြည့်တော့၊ အမှောင်ထဲမှာ ကလည်း ဖြစ်၊ သူ့အသားက နဂိုမှောင်ဆိုတော့ “ကကျပ်၊ ကကျပ်” အသံသာ ကြားနေရသည် ။ ဘာလုပ်နေသည် မသိ။

အသေအချာကြည့်မှ ။

ဪ မိုက်ကြိုးတပ်နေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ရှော့(ခ်)ဖြစ်ပြီး “ကကျပ်၊ ကကျပ်” မြည်နေတာ။ ကိုမျိုးကိုမျိုး ကြည့်တော့လည်း ၊ ကောင်မလေးကို စူးရဲတဲ့ မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်ပြီး၊ နှစ်လုံးပြူးကြီး ကိုင်ထားတယ်။ (မိုက်ကရိုဖုန်းနှစ်လုံးကို ပြူးပြီး ကိုင်ထားတာပြောတာနော်။ စုံတွဲသီချင်းဆိုဖို့ တဲ့) ဆိုမယ့်ဆိုတော့လည်း ထူးအိမ်သင်နဲ့ မဒီဆိုထားတဲ့ ဖေဖော်ဝါရီတိမ်စိုင့်တွေလို မြောလွင့်ရင်း... ဆိုပြီး အကျယ်ကြီးကို နှိပ်ထည့်တာ

... တစ်ဝိုင်းလုံးကို သွက်သွက်ခါ သွားပါရောလား။ ဟိုကာလာအိုကေ မဒီကလည်း ဗျာ ငါးစိမ်းတန်းမှာ အလေးပျောက်လို့ တွေ့တဲ့ လူလျှောက် ငေါက်နေတဲ့ ငါးသည် ကျနေတာပဲ...

ကျွန်တော်လည်း အာရုံပြောင်းရပြီးရောသဘောနှင့်...

“အစ်ကိုမိန်းမရော... အစ်ကိုအပေါ် အရင်ကလို ဆိုးသေးလား”

“ဒီ မှာ ကိုကိုကြီးရ... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို မိန်းမကြောက်တယ် မိန်းမကြောက်တယ်နဲ့ ... စွတ်ပြောနေကြတာ... တကယ်မိန်းမကြောက်တဲ့ နေရာမှာ မျိုးကိုမျိုးကို ကျုပ် ဖင်ဖျားတောင် မမီဘူး...”

အကြည်တော်တဖြစ်လည်း ကျော်သီဟက ကျွန်တော့်ကို ကပ်ပြောသည်။

မျိုးကိုမျိုးကတော့ သတိမထားမိ။ သူ့ရဲ့ ဖေးဖရိတ် အဆိုတော် အင်ရဲ့ “အကြည့်” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို စိတ်ရှိလက်ရှိအော်ဆိုနေ၏။

“နာကျင်အောင်စူး... နဂါးရိုင်းလို... မင်းမျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင်ရင်း... ပူလောင်နေပြီ မုန်းတီးခက်ထန်လွန်းတဲ့ ... အကြည့်...”

အောင်မာ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာမို့လားမသိ၊ သရုပ်ဆောင်ပါ ပါသဗျ၊ အကြည့်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ သူ့ကောင်မလေးဘက်လှည့်ပြီး နွားမျက်စောင်းကြီးနဲ့ ဆတ်ခနဲလှည့်လို့ ကြည့်သဗျ။

သူ့ခမျာ ကြာကြည့်လှည့်ကြည့်တာပဲဖြစ်မှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ဗျာနဂိုပြူးပြီး သား မျက်လုံးကြီးကို ပိုပြူးပြီး ကြည့်တာဆိုတော့...။ ကောင်မလေးခမျာ ကြက်သီးထပြီး ရှူရှူးပါထွက်မတတ်ပဲ။

ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ သူတို့ သုံးယောက်အင်္ကျီတွေချွတ်၊ ခါးတောင်းတွေကျိုက်ခိုင်း၊ သန်လျက်ကိုယ်စီကိုင်ပြီးရင် ဘုရားရှေ့သွား

ချထားရင်တောင် ရှေးဟောင်းဘီလူးရုပ်ကြီးတွေ အင်္ဂတေတွေကွာနေ
တယ်မှတ်ပြီး ဘယ်သူမှ ကြည်ညိုမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ...။

ထားပါတော့...။

ဒီမှာ ကိုကျော်သီဟကဆက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီးရ... အခုမိန်းမအကြောက်ဆုံးစာနယ်ဇင်းသ
မားခါးပတ်ကို ကျုပ်... မျိုးကိုမျိုးကို လွှဲပေးလိုက်ပြီ...”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး...

“ဟုတ်လို့ လားအစ်ကိုရ... မျိုးကိုမျိုးက မိန်းမတကယ်ကြောက်ရလို့
လား...”

ဆိုတော့ ကျော်သီဟက...

“ကြောက်ရပုံကတော့ ပြောမနေနဲ့ ကိုကိုကြီးရာ... တစ်နေ့
မျိုးကိုမျိုးအ လုပ်သွားဖို့ ကားထွက်စီးတာ... ဖြစ်ချင်တော့ သူစီးတဲ့ ကား
က သူ့အိမ်ရှေ့ပြန်ဖြတ်ရတဲ့ ကား... သူစီးတဲ့ ကားလည်း
သူ့အိမ်ရှေ့ကပြန်အဖြတ်... အဲဒီမှာ ...သူ့မိန်းမက “အေ့”ခနဲ့ လေချဉ်တ
က်လိုက်တာ... ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်းပြန်ခုန်ချ... အိမ်ပေါ် အမော
တကော ပြေးတက်သွားပြီး...”

“ဖြူလေး... ဖြူလေး... မောင့်ကိုခေါ်လိုက်တာလားဟင်... ဖြူလေး
မောင့်ကို ခေါ်လိုက်တာလားဟင်”

ဆိုပြီး ပြန်မေးတာဗျ...။

ဪ... ဒီလောက်လေးများ ပြောတတ်သေးတယ်။ သူ့ကျတော့ကြ
ည့်ဦး...။

တစ်ခါက၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုအောင်ညှိုဝိုင်း (ကျိုက်မရော)ရယ်၊ ဇာ
မဏီဂျာနယ်က အောင်အောင်(မင်းမဟာမိုး)ရယ်၊ ဒီဇိုင်း လူဇော်သစ်ရ
ယ်၊ မီးရထားရုံပိုင် ကိုဝင်းသိန်းရယ် ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားဖူးသွားကြတာ။

သွားရမှာ က မနက်အစောကြီး၊ ရထားက မနက်(၆)နာရီထွက်မှာ
...။

ရထားတောင်မထွက်သေးဘူး ပုလင်းရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး...။

“ကိုကိုကြီး... ဆွဲလိုက်ကြရအောင်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်မရှင်းဘူး... ဒါကြောင့်...

“ဘာဆွဲမှာ လဲအစ်ကို”

ဆိုတော့... ကိုကျော်သီဟက... အောင်မာ စိတ်တောင်ဆိုးသွားသေး
...။

“ခင်ဗျားကလည်း ... အရက်သောက်ဖို့ ပြောတာပေါ့”

ကျွန်တော်မျက်လုံးပါပြူးသွားရတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မနက်
အစောကြီး အရက်သောက်ဖို့ ဆိုတာ လုံးဝမစဉ်းစားမိဘူး... ပြီးတော့
ဘုရားသွားကြမှာ လေ။ ဒါကြောင့်... ကျွန်တော်က...

“နေ... နေပါဦး... အစ်ကိုရာ... မနက်က အခုမှ လင်းတုန်း”

ပြောနေတာတောင် နောက်ကျဦးမယ် ပုလင်းဖွင့်သံ“ဖလောက်”
ခနဲကြားရပြီး... အဲဒီထဲကဗျာ... ပြောမနေနဲ့ တော့...

ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်သည် ။

ကဲ... စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ဘုရား လာပြီး... စိတ်တွေကဘယ်ရောက်
နေလဲ၊ စဉ်းစားသာကြည့်၊ တည်းရတာရိုးရိုးလေးတည်းခိုခန်း၊ ကိုသိန်း

နိုင်ရဲ့ တည်းခိုခန်း၊ အစအဆုံးတာဝန်ယူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းစား
တာက ဘုရားဟိုး... ဘက်ခြေရင်း၊ နန်းဦးထမင်းဆိုင်၊ သူ့အကြိုက်... (
အေးလေ ကြိုက်တော့... ကြိုက်စရာ... ထမင်းဟင်းတွေက ကောင်းတာ
ကိုး) ထားတော့...။

ဘုရားသွားပါတယ်ဆို ခေါင်းကိုမမော့ဘူး...။ တစွတ်စွတ်။

(ကဲ... ငယ်ကျိုးငယ်နာပေါ်ပြီ)

ဘုရားကနေ ပြန်ဆင်းလာတော့ဗျာ...။ ကင်ပွန်းစခန်းကနေ စပြီး
အရက်ပုလင်း လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။

“တော်ပြီ... မသောက်တော့ဘူး... မသောက်တော့ဘူး...”

သူ့ဟာသူ စွတ်ငြင်းနေတာ... ဘယ်သူမှ လည်း တိုက်တာ မဟုတ်
ဘူး ...။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ... ဘာလို့ မသောက်တာလဲ”

ဆိုတော့...။

“မရတော့ဘူးဗျ... မိန်းမက အနံ့ရရင် မလွယ်ဘူး...”

တဲ့ ...၊ ကိုင်း စဉ်းစားသာကြည့်... မိန်းမကို မိုင်ခုနစ်ဆယ်ကျော်က
နေ ကြိုကြောက်နေတာ...

အခု သူ့ထက် မျိုးကိုမျိုးက မိန်းမပိုကြောက်သေးတယ်ဆိုတော့။

မျိုးကိုမျိုးက မိုင်ပေါင်းတစ်ရာလေးဆယ်လောက်က ကြိုကြောက်
နေတာလား...။

မျိုးကိုမျိုးနှင့် ကျော်သီဟကို ကြည့်၍ လွမ်းဝေနိုင်က အော်ဟစ် ရယ်
မောကာ...

“ဟား ဟား... အစထဲက ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် ကျုပ်လို မိန်းမ မယူနဲ့ ပေါ့ဗျ ဟား ဟား...”

အောင်မာ... အိမ်သွားပြီး သူ့ရဲ့ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ ကလေးကို လက်ဆွဲတောင် ပြလိုက်ချင်သေး...။

“ဒါ... ဒါဆို ကိုနီကိုရဲက လူပျိုကြီးလားဟင်...”

သူ့နားက ကောင်မလေးရဲ့ အမေး...။ ဒါကို လွမ်းဝေနိုင်က သူ့မျက်နှာထက် အဆမတန်ကြီးနေတဲ့ မျက်မှန်ကြီးကို ပင့်တင်ပြီး...

“အစစ်ပေါ့ကွယ်... ရေ မရောပါဘူး... ဟဲ ဟဲ ရေမရောတာမှ သောက်တဲ့ အရက်ကို ရေမရောမိလို့ အသည်းကြီးပြီး အသားပြာပြာတက်လာတာသာကြည့်တော့...”

သူ့စကားကို ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး...

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် မီးတို့ ကြားဖူးတာက ကိုနီကိုရဲက အိမ်ထောင်နဲ့ တဲ့ ...”

ဆိုတာကို နီကိုရဲတစ်ဖြစ်လည်း လွမ်းဝေနိုင်က အသားထက် အဆမတန် ဖြူနေသော သူ့သွားကြီးကို ဖြဲပြီး...

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ နှစ်လေးဆယ်လုံးလုံးကြွကြွခံခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုံးတောင်ကုန်းကို ဘယ်သူမှ ပြီးပြီးကြီး မသိမ်းပိုက်နိုင်သေးပါဘူးကွာ... ဟဲ ဟဲ...”

အောင်မာ... ကြည့်ဦး... လုပ်ပုံ။ ဒီကဗျာကို မိတ်ဆွေတို့ မှတ်မိကြသေးရဲ့ လား... သူ့ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာမှာ သူကိုယ်တိုင် ရေးထားတဲ့ ကဗျာကြီး...။ ဘာတဲ့ ...၊

နှစ်သုံးဆယ်လုံးလုံး ကြွကြွခံခဲ့တဲ့

ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုံးတောင်ကုန်းကို

သူမ ပြုံးပြုံးကြီး သိမ်းပိုက်သွားပြီ...။

ဆိုတာလေ...

အခုမှ အဲဒီကဗျာက ဘယ်သူမှ မသိမ်းပိုက်သေးဘူးဆိုပြီး ကောင်မလေးကျူကဗျာ ဖြစ်တော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြောဖို့ ပါးစပ်ယားလာ၍ ဖွင့်ပြောမည် ကြံစဉ်မှာ ပင်...

“ဟား... ဒီမှာ လူစုံနေပါလား”

ဆိုသည့် အသံကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲကျော်မြင့်ခေါ် ပဉ္စမံဒီရိုင်းနှင့် ရတီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ သျှီသူအောင်တို့ နှစ်ယောက်။ သူတို့ကိုမြင်တော့ ကိုလွမ်းဝေနိုင်က...

“ဟာ ကိုရဲကျော်မြင့်တို့ ကိုသျှီတို့ ပါလား... ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”

ဆိုတာကို ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း ကောင်မလေးတွေ ဝေကြည့်လို့... နှုတ်ခမ်းကို သပ်ပြီး

“ဒီမှာ လေ သျှီသူအောင် ဖောင်ပိတ်နေလို့ ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ဒါကို ကျော်သီဟက...

“ကိုသျှီ ဖောင်ပိတ်ပြီးပြီလား...”

ဆိုတော့ သျှီသူအောင်က သူ့ရှေ့က ခွက်ထဲ အရက်တစ်ဝက်ခန့် လောင်းထည့်ကာ...

“ပိတ်ပြီလေဗျာ... စာမူတွေလည်း စုံ...၊ ဒီခိုင်းတွေလည်း ရလို့ အစောကြီး ဖောင်ပိတ်လိုက်တာ...”

ဒါကို ကျော်သီဟမှ ဆက်၍

“ဒါဆို ဖောင်တင်တော့ ဘယ်တော့ တင်လဲ”

သူ့အမေးကို သျှီသူ့အောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“မနက်ဖြန် တင်ရမှာ လေ”

သျှီသူ့အောင် အဖြေစကားကို ကိုကျော်သီဟမှ ပြုံးပြီးပြီးနှင့်

“မစောလွန်းဘူးလားဗျာ”

ဆိုတော့ သျှီသူ့အောင်က အရက်ကို ဝှပ်ခနဲ မော့ချကာ ပြတ်သားသော လေသံဖြင့်...

“မစောဘူး...၊ ကျုပ်က အချိန်ကို တိကျမှ ကြိုက်တာ၊ မယုံရင် တခြားလူတွေမေးကြည့်၊ လစဉ် ဆယ့်ငါးရက်ပိုင်းဆိုရင် သျှီသူ့အောင်တို့ ဖောင်တင်နေကျ၊ နေထွက်ချိန်သာ မှားရင်မှားမယ်၊ သျှီသူ့အောင် ဖောင်တင်ချိန် မမှားဘူး...”

ကိုသျှီသူ့အောင်ရဲ့ ပြတ်သားရဲရင့်ပုံကိုကြားပြီး ကျွန်တော်ပင် ခွဲခနဲ ရယ်ရတော့သည် ။ ဒါကို သျှီသူ့အောင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်ပြီး...

“ကိုကိုကြီး ခင်ဗျားက ဘာခိုးရယ်တာလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ အချိန်တိကျပုံကို ခင်ဗျားမယုံလို့ လား၊ အခု လက်တွေ့ပြရမလား”

ဆိုတော့ ကျွန်တော် မျက်နှာပိုးကို သတ်ပြီး...

“ယုံပါတယ် ကိုသျှီရယ်... ယုံပါတယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်မိတာက ကိုရဲ

ကျော်မြင့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်မိတာပါ”

ဆိုပြီး ရဲကျော်မြင့်ဘက်လှည့်လိုက်တယ်။

သူ့စကားပင် မဆုံးလိုက်၊ ရဲကျော်မြင့်ထံမှ ထွက်လာသော အသံနက်ကြီးက

“ဟား ဟား ဟား အဲဒီ နေရာမှာ တော့ သျှီသူအောင်တို့ နဲ့ ကိုယ်တို့ ဘဝက ခြားသွားပြီ”

ကိုရဲကျော်မြင့်ခေါ် ပဉ္စမံဒီရိုင်းစကား။ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍

“ဘာများကွာသွားလို့ လဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော့်အမေးကို ရဲကျော်မြင့်က

“ဟိုမှာ လေ၊ ခုနပြောတာကြည့်ပါလား။ သျှီသူအောင်တို့ တစ်လ တစ်ခါ ဖောင်တင်ရတယ်ဆိုတာလေ”

“အင်း အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ အစ်ကို၊ သူ့ဘာသာတင်ချိန်တန်လို့ တင်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာ လဲဗျ။ ကျုပ်တို့ လုံးချင်းသမားတွေကျတော့ အဲဒီကိစ္စ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်လို့ ရတယ်။”

“ဆိုစမ်းပါဦး အစ်ကို ဗဟု သုတပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကို ရဲကျော်မြင့်က ရှေ့ဖန်ခွက်ရေနည်းနည်းစပ်ပြီး

“ဒီလိုဗျ ကိုကိုကြီးရ ကျုပ်တို့ လုံးချင်းသမားတွေကျတော့ အဲဒီကိစ္စ အလျင်လိုလို့ မရဘူး။ ကိုယ် ဘယ်နှဖောင်ရေးမှာ လဲ။ ဥပမာ ဆယ့်ခြောက်ဖောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆယ့်ရှစ်ဖောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ရေး။ အေးကို ယ့်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မှ ၊ ဖောင်ကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြင်လို့ ရတယ်”

သူက ခုံနဲ့ ငြိနေတဲ့ လုံချည်ကို အနည်းငယ်မရင်းပြောသည်။ ဒါကို ကျွန်တော်လည်း သိချင်သွားကာ

“ဒီတော့ ဖောင်ပြင်တော့ ဘယ်အချိန်လဲ”

“လူရှင်းတဲ့ အချိန် ပြင်ရတာပေါ့။ လူသံတွေ ကြားနေရင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အသံတွေကြားနေရင် စာအကျအပေါက်တွေ၊ ဝတ္ထုအသွားအလာအကြောတွေ ပြန်စစ်ရတာ မီး(လ်) မလာဘူး။ လူခြေတိတ်နဲ့ ညအချိန်မျိုးတွေမှ လေတအေးအေးနဲ့ ဖောင်ပြင်လို့ အကောင်းဆုံး။ ဒါကြောင့် ရပ်ကွက်ကတောင်ပြောကြတယ်။ ညအချိန် လူခြေတိတ်ပြီ ညနက်ပြီဆို သွားမကြည့်နဲ့ ရဲကျော်မြင့်တို့ ဖောင်ပြင်နေပြီဆိုပြီး”

ဪ လေဥ မဥတာ ကံကောင်း။ ကောင်းလိုက်တဲ့ နည်း။ အားလုံး မှတ်သားစရာကြီးပါပဲနော်။

ရဲကျော်မြင့်ဘက် လှည့်လိုက်တော့လည်း ရောက်လာတာမှ မကြာသေး၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အကြည်ဆိုက်နေပြီ။ ဪ ရဲကျော်မြင့်လက် ဝက်မြီးဆိုတာ ဒါကြောင့် ပြောတာကိုး။ တင်ပါးမှာ ကပ်ပါနေတာ။ အဲလေ... လျင်မြန်တာကို ပြောတာပါ။

“ကိုကိုရိုင်း၊ ကိုကိုရိုင်း... ကိုကိုရိုင်း ကလောင်နာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပဉ္စမီရိုင်းလို့ မှ ညှိထားတာလဲဟင်”

ဆိုတော့ ရဲကျော်မြင့်က ကမ္ဘာကျော် အဆိုကျော်ကြီး ရော့စတီးဝပ် ဝမ်းချုပ်တုန်း ထွက်သည့်အသံမျိုးနှင့် အက်ကွဲရတစွာထွက်လာသည် က...

“ဒါ အဓိပ္ပာယ်သိပ်ပြည့်စုံတဲ့ နာမည်ပေါ့ သမီးလေးရယ်”

ကောင်မလေးက သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဒါကို ရဲကျော်မြင့်မှ ဆ

က်၍

“အသေအချာနားထောင်၊ အစ်ကိုရှင်းပြမယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်”

ကောင်မလေးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

“ပဉ္စမံဆိုတာ ပဉ္စမံလေ”

“ဪ”

“ဒီရိုင်းဆိုတာက ဒီရိုင်း အဲဒီနှစ်ခုပေါင်းလိုက်တော့ ပဉ္စမံဒီရိုင်းတဲ့ ... ကဲ... အဓိပ္ပာယ်မပြည့်စုံဘူးလား”

ဆိုတော့ ကောင်မလေး မျက်လုံးအရောင်လက်သွားကာ...

“ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့ ... ညီမလေးတို့ တောင် မစဉ်းစားမိဘူး။ ဘာတဲ့ ပဉ္စမံဒီရိုင်းဆိုတာ ပဉ္စမံနဲ့ ... အာ... ဒီရိုင်း... အဲဒီနှစ်ခုပေါင်းလိုက်တော့ ပဉ္စမံဒီရိုင်း... ဟယ်... လှလိုက်တာ... ကိုကိုရိုင်းရှင်းပြလိုက်တော့လည်း ရှင်းသွားတော့တာပဲ”

ဒါကို ရဲကျော်မြင့်က ဆက်ပြီး

“ဒါပေါ့ ညီမလေးရဲ့ ကဗျာဉာဏ်၊ ကဗျာအသံဆိုတာ”

သူ့ရဲ့ အောင်မြင်ကွဲရှတဲ့ အသံကြီးက မိုက်ခွက်က ထွက်လာသော အသံထက် ပိုအောင်နေ၍ မိုက်ခွက်ကြီး ခဲထားသော မျိုးကိုမျိုးပင်ကြောင်ပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည် ။ မျိုးကိုမျိုးကို မြင်တော့ ရဲကျော်မြင့်က

“ဟာ မျိုးကိုမျိုး မင်းအရက်ပြန်သောက်ပြီလား”

ဆိုတော့ မျိုးကိုမျိုးက အရက်ကို ဝှပ်ခနဲမော့ကာ

“အဆန်းလုပ်လို့ ဗျာ”

မျိုးကိုမျိုးစကားကို ရဲကျော်မြင့်က

“ဟ မဆန်းလို့ ရမလားကွ၊ မင်းပဲ ပြီးခဲ့တဲ့ လက အရက်ဖြတ်ထား တယ်ဆို”

“အို အဲဒါက မိန်းမ မယူရသေးခင်၊ မိန်းမ မရမှာ စိုးလို့ ဖြတ်ထား တာဗျ။ အခု ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မိန်းမလည်း ရပြီ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အရက် လည်း ပြန်သောက်လို့ ရပြီ ဟီဟီ”

ဆိုပြီး ပြန်ဖြေသည် ။

မှန်၏။ မျိုးကိုမျိုးမှာ မိန်းမ မရခင် တစ်ပတ်အလိုလောက်မှာ ကျွန် တော့်အိမ်ကိုလည်း ဖိတ်စာပို့ရင်းရောက်လာပါသည် ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့အိမ်ရောက်လာတာမြင်တော့ ဝမ်းသာသွားပြီး

“ဟာ လာ ကိုမျိုးကိုမျိုး ကိစ္စပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ဘီယာသွားကစရ အောင်”

ဆိုတာ ကိုမျိုးကိုမျိုးက

“ကျုပ် မလုပ်တော့ဘူး ကိုကိုကြီး ကျုပ် သုရာမေရယကို ရာသက်ပန် ဘုရားမှာ လှူလိုက်ပြီ”

ဆိုပြီး ခပ်တည်တည်ပြောသွားသေး၏။

ကျွန်တော့်မှာ တော့ အဟုတ်ကြီးထင် လေးစားအားကျလို့ ။ မိန်းမ လည်း ရ အရက်လည်း ပြတ်ဆိုတော့လေ။

ဪ အခုတော့ မိန်းမမရခင် ဘုရားမှာ လှူခဲ့တာလေး၊ ဘယ် ဘု ရားမှာ ပြန်တောင်းလာသည် မသိ။ သူ့ခမျာ မူးလေ ပြူးလေ ကိုဖြစ်လို့ ၊

အဲလေ မန်းလေ ပြလေကို ဖြစ်လို့ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသော ကိုကျော်သီဟက တစ်စခန်းထ၍ ၊

“ပေးစမ်း ဒီမိုက်၊ ငါဆရာ အကြည်တော် ပရိသတ်များကို အဆိုနဲ့ တင် မဟုတ်ဘူး ။ အဆိုနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အကနဲ့ ပါ တွဲဖက်ဖျော်ဖြေပြမယ်”

ဆိုပြီး မျိုးကိုမျိုးဆီက မိုက်ခွက်ဆွဲလုကာကဖို့ ခုန်ဖို့ လုံချည် ပြင်ဝတ် လိုက်သည် ။ ကောင်မလေးများက အကြည်တော် အကမြင်ကြရမှာ မို့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးအားပေးကြသည် ။

“ပေး ဒါမှ တို့ ကိုကိုကြည်ကွ”

“ကြည်ကြည်လေးကို အားပေးကြပါတယ်”

“တော်တော်၊ တော်တော်ကဲ”

ဆိုပြီး သံသေးသံကြောင်နှင့် ထအော်ကြသည် ။ ကြားထဲမှာ ကြည့်နေရသည့် ကျွန်တော် စိတ်ပူသွားပြီး

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး အစ်ကိုရာ၊ မသင့်တော်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာလို့ လဲ”

သူမိုက်ကြည့် ကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည် ။

“ကိုယ်ဝန်က နေ့စေ့လစေ့ကြီး။ နှစ်ရှည်လများ အပင်ပန်းခံဆောင်ထားရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကြီး ပျက်ကျနေပါဦးမယ်”

ဆိုတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ကြီးမားလှသည့် သူ့ဝမ်းဗိုက် သူပြန်ကြည့်ကာ

“ဟေ့လူ ကိုကိုကြီး၊ ဒီမှာ ကျုပ်အတည်လုပ်နေတာ ဝင်မနောက်ပါနဲ့

ဆိုပြီး ကြိမ်း၏။ ဒါကို ကျွန်တော်ကလည်း အထွန့်တက်ကာ

“ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ မို့ပါ အစ်ကိုရာ။ အထဲက ကလေးသနားလို့ ပါ။ ကလေးက ခုမှ ခေါင်းပြုရုံလေးရှိ”

ဆိုတော့ ကိုကျော်သီဟလည်း နဂိုမည်းပြီးသားမျက်နှာကြီး ပိုမည်းသွားပြီး၊

“တော်၊ တန်တိတ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သွယ်လျတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မစော်ကားနဲ့ ”

ဆိုပြီး ထကြိမ်းသည် ။ နောက် သူမှ ပင်ဆက်၍

“ဒါမျိုး၊ မယ်ကမ္ဘာတွေမှာ သာ ရှိတတ်တဲ့ အမျိုးဗျ။ မယ်ကမ္ဘာတွေမှာ သာ ရှိတတ်တဲ့ အမျိုး”

သူ့ဗိုက်ပူပူကြီး ရှေ့ထုတ်ပြီး ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အူလည်လည်ဖြစ်သွားရ၏။ ကြည့်ဦး၊ မယ်ကမ္ဘာတွေမှာ သာ ရှိတတ်တဲ့ အမျိုးတဲ့ ။ သူ့ဗိုက်နှင့် မယ်ကမ္ဘာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍ မရ။ ထို့ကြောင့်

“ကြည့်လည်း ပြောပါဦး အစ်ကိုရာ။ မယ်ကမ္ဘာတွေက သုံးဆယ့်လေး၊ နှစ်ဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ချည်းပဲ ဟာကို၊ အစ်ကိုပုံက”

ကျွန်တော့်စကားပင် မဆုံးလိုက်၊ ကိုကျော်သီဟက ကြားဖြတ်၍ ။

“ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်လည်း ကြည့်ပါဦး၊ သုံးဆယ့်လေး၊ နှစ်ဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ပါပဲ”

ကျော်သီဟက ခါးကိုလက်ခုံဖြင့် မိန်းမထောက်၊ ထောက်ရင်း ပြောလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော်ပို၍ ခေါင်းရှုပ်သွားရသည် ။ မရှိသည့်

ဖားဖင်ကို ပစ်တင်ထားသေး၏။ ကျွန်တော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြည့်ပါသည် ။ သို့သော် သုံးဆယ့်လေး၊ နှစ်ဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ကို ဘယ်နေရာမှ မတွေ့ရ၊ ထို့ကြောင့်

“ဘယ်မှာ သုံးဆယ့်လေး၊ နှစ်ဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ရှိလို့ လဲ အစ်ကိုရာ”

ဆိုတော့ ကိုကျော်သီဟ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်ညှိုး နက်နက်ဖြင့် ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ

“မသေမချင်း မှတ်ထား၊ သေသွားရင်လည်း နောင်ဘဝထိ မှတ်ထား၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်”

ဆိုတော့ သူ့ခေါင်းကို ကိုင်ပြကာ

“ခေါင်း သုံးဆယ့်လေး၊ ရင် နှစ်ဆယ့်တစ်၊ ဗိုက် သုံးဆယ့်ခြောက်ဒါ မယ်ကမ္ဘာအချိုး မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ပုတ်ပြနေသေး၏။

ကြည့်ဦး အချိုးကို နေရာပြောင်းချိုးထားပုံ။ သူ့အချိုးနဲ့ သူတော့ ကွက်တိ။ ကျွန်တော်ကသာ အမြင်ကတ်ပြီး

“ဒါဆိုလည်း တင်ပါးဆုံကြီး နောက်ဆုတ်ထားလိုက်ပါဗျာ”

ဆိုတော့ ကိုကျော်သီဟက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ခင်ဗျား ဘာကို ပြောတာလဲ ကိုကိုကြီး”

“အစ်ကိုပဲ ပြောတယ်လေ။ ခေါင်း သုံးဆယ့်လေး၊ ရင်နှစ်ဆယ့်တစ် ဗိုက်သုံးဆယ့်ခြောက်ဆို”

“အင်း”

“အဲဒီတော့ မယ်ကမ္ဘာတွေနဲ့ ပြောရင် သုံးဆယ့်ခြောက်ရှိတဲ့ တင်ပါး ဆုံကြီး အစ်ကိုခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှေ့ရောက်နေလို့ ၊ အဲဒါ ပရိသတ်မျက်ခွက် လာမှန်နေမှာ စိုးလို့ နောက်ဆုတ် ပေးပါလို့ ”

ဆိုတော့ သူ့မည်းနက်နေသော မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းကြီးမဲ့ကျသွား ကာ

“ဒီမှာ ကိုကိုကြီး”

“ခင်ဗျာ အစ်ကို”

“ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်မလား။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကို အပြင်ဆွဲထု တ်ရမလား”

ဆိုပြီး ကြိမ်းလိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့်ကာ

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် တိတ်တိတ်နေပါ့မယ် အစ်ကို”

ဆိုပြီး ငြိမ်လိုက်ရသည် ။ မငြိမ်လို့ လည်း မဖြစ်။ သူ့ပုံက တကယ်လှ ဝံမည့်ပုံ။ ကျွန်တော် ငြိမ်သွားမှ ကျော်သီဟက ကောင်မလေးဘက် လှ ည့်ကာ

“ညီမလေး ကုလားသီးချင်းလေး ထည့်လိုက်ပါဦး”

ဟိုကလည်း တကယ်ထည့်ပေး၏။ သီချင်းသံထွက်လာသည် နှင့် ကို ကျော်သီဟမှာ ကုလားကနှင့် သီချင်းကို စတင်လိုက်သည် ။

“ရဟားဂျာလီရေ၊ ဆူဆန်ရ ဟားပြားရေ၊ ချွန်တားတဲရီဟေ့”

သူ့အဆို သူ့အကနှင့် မြူးကြွနေ၏။ ကုလားမ ကြာပစ်ချိန် သူပစ်၏။ ကုလားမတင်ပါးလှုပ်ချိန် သူ ဗိုက်လှုပ်ပြ၏။ ကုလားမက ခေါင်းပေါ် သူ လက်တင်ပြီးကချိန် ကျော်သီဟကလည်း ခေါင်းပေါ်လက်တင်ပြီး က၏။

သူ့အဆိုနှင့် အကကို ကြည့်ပြီး ကိုလွမ်းဝေနိုင်က မကျေနပ်၊

“တောက် ဒါသက်သက် ကျော်သီဟ ကျောတာ”

ကိုလွမ်းရဲ့ စကား။ ကျွန်တော်က

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်ရမှာ လဲကွ။ ကြည့်ပါလား။ သူ့ကျတော့ အဆို အကနဲ့ ဖျော်ဖြေနေပြီး ငါ့အလှည့်ကျတော့”

“လာမှာ ပေါ့ အစ်ကိုရယ်...”

ကျွန်တော်နှစ်သိမ့်လိုက်သည် ။ သိပ်မကြာပါ။

အကြည်တော်တဖြစ်လည်း ကျော်သီဟနှင့် နီကိုရဲတဖြစ်လည်း လွမ်းဝေနိုင် မိုက်ခွက်လုနေကြပြီ။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြီးပြီ။ ဒီအလှည့် ငါ့အလှည့်ကွ”

“ခင်ဗျားဆိုချင် မိုက်ခွက်ကို မျိုးကိုမျိုးဆီက တောင်းဗျာ”

သူတို့ အငြင်းပွားနေသည် ကို ကြည့်ပြီး မျိုးကိုမျိုးကလည်း မိုက်ခွက် ကို ပေါင်ကြားထဲ လှမ်းဖွက်ကာ

“သတ္တိရှိတဲ့ လူ လာယူ”

ဆိုတော့ သူ့ဆီက မိုက်ခွက်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မဆွဲရဲ။ တော်ကြာ... ။ တော်ကြာ...။ ဒီလိုလေ ကြိုးတွေ ဘာတွေ ပြတ်ပြီး၊ ဓာတ်လိုက်မှာ စိုး ရသေးတာကိုး။ အားလုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေချိန်ကျမှ ကိုယ်လွမ်းက မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ၊

“ငါ့ ငါ့ကို တစ်ပုဒ်တော့ ပေးဆိုကွာ၊ ငါ ပါဖော့မန့်(စ်)နဲ့ တင်ဆက်ပျံ မယ်”

ပါဖောမန့်(စ်)နဲ့ တင်ပြမယ်ဆိုတော့ အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြတယ်။ သူဘယ်လိုများ ပါဖောမန့်(စ်) လုပ်ပြမလဲဆိုပြီး ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကပဲ

“ဟုတ်သားပဲ အစ်ကိုတို့ ရာ။ ကိုယ်လည်း ဆိုလို့ (ဝ)နေပြီပဲ။ ကိုလွမ်းရဲ့ အဆိုနဲ့ ပါဖောမန့်(စ်) တွဲဖက်ဖျော်ဖြေတာ ကြည့်ရအောင်”

ဆိုတော့ ကိုကျော်သီဟက သူပိုက်ထားတဲ့ မိုက်ခွက်ကြီးကို “အင့်” ဆိုပြီး ထိုးပေးတယ်။ မိုက်ခွက်လည်း ရရော ကိုလွမ်းက ဝင်းလက်သော မျက်နှာဖြင့်၊

“ကဲ အခု ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ပါဖောမန့်(စ်)နဲ့ ဖျော်ဖြေပါတော့မယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပါဖောမန့်(စ်)ကို ကူညီဖို့ ပွင့်လျာမျိုးလေးကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

ဘယ်သူ့ကိုပြောမှန်း မသိခင်မှာ ပဲ မျိုးကိုမျိုးက ထသွားတယ်။ အောင်မာ နာမည်ကိုက ပွင့်လျာမျိုးလေးတဲ့ ။ မျိုးကိုမျိုးဆိုပြီးနေတဲ့ ဟာကို။ ဘယ်နေရာမှာ ပွင့်၊ ဘယ်နေရာမှာ လျာနေလဲ မသိ။ နာမည်ပါ ပွင့်လျာမျိုးလေး ဖြစ်သွားတယ်။ မျိုးကိုမျိုးက လိုက်ကာ လုပ်ထားတဲ့ စောင်ဖြူကြီး လှမ်းဖြုတ်ပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံး၊ လုံနေအောင် ခြုံထားလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ မီးကတဖြည်းဖြည်း မှိန်ကျသွားတယ်။

“ဒီ သီချင်းမှ မဆိုရင် ကျွန်တော် ကာရာအိုကေက ပေးမထွက်ဘူး ဆိုတဲ့ သီချင်းပါ။ အားလုံး ကျွန်တော့် ပါဖောမန့်(စ်)နဲ့ အတူ တွဲဖက်ရှုစားကြပါ”

သူ့ကြေညာသံနဲ့ အတူ ထွက်ပေါ်လာတာက မူရင်း Air Supply သီဆိုထားတဲ့ Making Love သို့မဟုတ်၊ Out of nothing at all ကို ဘာသာပြန်

ထားတဲ့ “ဇာတ်ဆရာအလိုကျ” သီချင်း။ တီးလုံးသံ တဖြည်းဖြည်းလေး။

“ရ င်ထဲမ္မာ ဘောင်တွေ ခတ်မထား၊ လွတ်လပ်ခြင်းတွေ ယူဆောင်သွား၊ သူများ လို ချည်နှောင်ထားဖို့ တော့ တို့ ကတော့ ချစ်သူ လေးကိုသနား”

အသံနာနာ ဩဩကြီးသာ ကြားနေရတယ် လူကိုတော့ မမြင်ရသေး ဘူး။ ဘာပဲပြောပြော စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတာတော့ အမှန်ပင်။

“ရင်ထဲမှာ အဖြူရောင်လေးပါ။ ချစ်သူမင်းရယ် ယုံနိုင်မလား။ မင်း လေးကို ရင်မှာ သိပ်ချစ်ဖို့ တော့၊ မင်းလေးက ကိုယ့်အတွက် စိတ်မဝင် စား”

မီးက တဖြည်းဖြည်း လင်းလာတယ်။ မီးရောင်နဲ့ အတူ မျိုးကိုမျိုးရဲ့ စောင်ဖြူကြီး တဖြည်းဖြည်း ဟလာတယ်။

“ony ကိုယ်က ဒီအတိုင်းပဲထား။ မင်းလိုချင်တာ ယူလိုက်ပါ။ လိမ် ညာဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ပါ... ဒါဟာ အရိုးသားဆုံး ချစ်သူပါ”

မီးက ပိုလင်း လာပြီ စောင်ကြီးက တဖြည်းဖြည်း ပိုဟ လာပြီ။ ကိုလွမ်းကိုတော့ မတွေ့ရသေးဘူး။ မျိုးကိုမျိုး စောင်အတော်ဟလာမှ ကြည့် လိုက်တော့

“ကိုလွမ်း”

မျိုးကိုမျိုးရဲ့ စောင်ခြုံကြီး အောက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သီချင်းဆို နေတဲ့ ကိုလွမ်း။ မျက်လုံးကိုမှိတ် အံကို ကြိတ်ပြီး သီချင်းတွေ လှိမ့်ဆို နေတာ။ ဟိုအပေါ်က လူကလည်း ကိုလွမ်းသီချင်းကို အပီအပြင် ဖီလင် ခံနေပုံရသည် ။ ခေါင်းကိုမော့ ရင်ကိုကော့ပြီး စောင်ဖြူကြီးကို ဖြန့်ထား တယ်။

သူတို့ စိတ်ထဲမှာ တော့ နတ်သားတွေလို တောင်ပံရပြီး ကောင်းကင် ပေါ်ပျံတက်တော့မယ်လို့ ထင်နေပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကြည့်ရ တာတော့။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဖြစ်နေပုံက

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၊ ညီတော် အာနန္ဒာကို ချွတ်စဉ်က လမ်းမှာ ပြသခဲ့တဲ့ မီးလောင် သစ်ငုတ်တို့ပေါ်က မျောက်အိုမလို ဖြစ်နေ တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကြည့်ဦး တစ်ယောက်က မိုက်ခွက်ကြီးကိုင်ပြီး မည်းမည်းငုတ်တုတ်ကြီး သူ့အပေါ်မှာ မှ ၊ စောင်ဖြူကြီးခြုံထားတဲ့ မည်း မည်း မတ်တတ်ကြီး။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သာ ဘု ရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်လောက် ပါရမီရင့်သန်ရင် ဒီနှစ်ယောက်ကို ဒီလို ပုံစံမျိုး မြင်မိတာနဲ့ တောထွက်ဖို့ လုံလောက်နေပြီ။ ဘာ သူသေ၊ သူနာ၊ သူအို၊ ကိုမှ ကြည့် နေစရာမလိုတော့ဘူး။ အဲလောက်ထိကို တရားရစရာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။

ဒါကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ သာ ဖြစ်နေတာနော်။ သူတို့ မှာ တော့ နောင်တစ် ခေတ် အနုပညာမိုးကောင်းကင်ညစ်ညစ်ကြီးမှာ လင်းလက်လာမယ့် မ ဟူရာကြယ်ပွင့်ကြီးအလား၊ အိုက်တင်တွေခံပြီး သီချင်းကို ဆက်ဆိုနေ တယ်။

“မရေရာ လူ့ဘဝလမ်းတွေများမှာ ၊ အခုဆို ဘာမှ မသိသူတစ်ယော က်”

“အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းရင်းနဲ့ အသည်းကွဲသွားရမယ့် နေ့ရက်တွေ ကို။ မင်းနဲ့ တို့ ရဲ့ ”

ဆိုရင်းဆိုရင်း ဖီး(လ်)ပိုတက်လာတယ် ဖြစ်မယ်။ ကွတကွတနဲ့ ၊ ဝမ်းသွားနေတုန်း အိမ်သာရှာ မတွေ့သူတစ်ယောက်လို၊ တောင်ဘက်ပြေးမလို မြောက်ဘက်ပြေးမလိုနဲ့ မျက်လုံးကြီးပြူး၊ နှုတ်ခ

မ်းကြီးထော်ပြီး၊ အဝီအပြင် ညှစ်နေတယ်။

“သေရာပါမယ် ကြင်နာခြင်းများ စာနာကူညီနားလည်ဖို့
ဆုတောင်းရင်းနဲ့ နေ့သစ်များကို ရင်ဆိုင်မယ်”

အိမ်သာခွက် အားတာနဲ့ ဝင်ထိုင်ချတော့မလို ခြေတစ်ဖက်ရှေ့တိုးခွင်
၊ ခြေတစ်ဖက် နောက်ဆုတ်ခွင်ရင်း အဝီအပြင် စောင့်နေတယ်။

“ပြန်ဆုံချင်တယ် ချစ်သူရယ်”

သူ့အသံဆုံးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပါ စိတ်ပါပြီး

“အချစ်ဆုံးရေ”

ဆိုပြီး သံပြိုင်ဆိုမိတယ်။ ဒါကို ကိုလွမ်းက အားရသွားပြီး ကွတ ကွ
တ တုန်တုန်တုန်တုန်နဲ့ မိုက်ခွက်ကြီး ဆွဲကာ လမ်းမပြေးတက်ကာ

“ငါတော့ မေ့လို့ မရတော့ဘူး”

တစ်ကြောင်းဆိုပြီးတာနဲ့ သူငယ်နာ မစင်နဲ့ ကလေးကို သူ့အမေ အ
နောက်က လိုက်သလိုရုပ်နဲ့ ကတုန်ကယင်နဲ့ ပြန်ပြေးဆင်း လာပြီး၊ အိမ်
သာထောင့် ပြေးကပ်ကာ၊

“ငါတော့ မေ့လို့ မရနိုင်ဘူး”

တစ်ကြောင်းပဲ ပြန်ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း

“အချစ်ဆုံးရေ”

ဆိုပြီးတစ်ကြောင်းလိုက်အော်မိတယ်။ တီးလုံးနဲ့ အတူ၊ ကိုလွမ်း လ
မ်းမပေါ် နောက်တစ်ခေါက် ပြေးတက်သွားပြန်တယ်။ ပြီးတော့ အသံကျ
ယ်ကျယ်နဲ့

“ငါတော့ မေ့လို့ မရတော့ဘူး ဟူး ဟူး”

ဆိုပြီးအော်တယ်။ လမ်းပေါ်က အကြော်သည် တွေ ဖြတ်သွားဖြတ် လာတွေ သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်တယ်။

ကိုလွမ်းကတော့ မုဒ်အပြည့်နဲ့ ဆိုင်ရဲ့ အိမ်သာထောင့် ပြန်ပြေးဆင်း သွားတယ်။ လမ်းပေါ်က လူတွေက သူ့ကို ကြည့်ပြီး

အသံတွေဆူညံကုန်တယ်။ ပြောလည်း ပြောချင်စရာ၊ ကိုလွမ်းပုံက ဆိုက္ကားဂိတ်ပဲ ပြေးတော့မလို အိမ်သာထဲပဲ ဝင်တော့မလို ဖြစ်နေတာကိုး။

(မှတ်ချက် ပါဖောမန့်(စ်))

သီချင်းလည်း ဆုံးရော၊ ကိုလွမ်းက မျိုးကိုမျိုး ဖွင့်ထားသော စောင်ကြီးထဲ ပြန်ဝင်ပုန်းနေလိုက်တယ်။

“ရွှီး၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း”

သီချင်းဆုံးတော့ လက်ခုပ်မတီးဘဲကို မနေနိုင်တော့ဘူး။

ကောင်းလိုက်တဲ့ ပါဖောမင့်။ ဒါမှ ပါဖောမင့်။ အဆိုတော်တွေ ကိုယ် တိုင်လာသင်ယူရမယ့် ပါဖောမင့်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ပါဖောမန့်(စ်)ကို ကြည့်ပြီး မနေနိုင်တော့ဘဲ။

“ကောင်းလိုက်တာ ကိုလွမ်းရာ၊ ကြည့်ရတာ အရသာရှိကရောပဲ။ ကို လွမ်းစောင်ခြုံကြီးထဲက ထွက်လာထဲက ကြက်သီးထနေတာ”

ဆိုတော့ ကိုလွမ်း ယောင်ယောင်လေးပြီးလိုက်ပြီး-

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ကိုကိုကြီးရ။ လမ်းထဲမှာ ဆို ကျုပ်က ပါဖောမ န့်(စ်)နဲ့ သီချင်းဆိုဖို့ ပန်းရထားတောင် ဆင်ထားတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား။ ပန်းရထားတောင် ဆင်ထားတယ်ဟုတ်လား။

ပန်းရထားနဲ့ ပါဖောမန့်(စ်)လုပ်ရင်ပိုနိပ်မှာ ပေါ့”

ဆိုတာကို ကိုလွမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ပါဖောမန့်(စ်)လုပ်လို့ နိပ် မနိပ်တော့မသိဘူး။ ပန်းရထားကြီးကို အသုဘယာဉ်ထင်ပြီး လာလာငှားနေလို့ ပိုက်ဆံတော့ အတော်ရနေပြီ”

အဲဒါသာကြည့်တော့ဗျာ။ ပန်းရထားလုပ်တာတောင်၊ အသုဘယာဉ်ထင်ရတယ်ဆိုတော့။ စဉ်းစားသာကြည့်။ ပါဖောမန့်(စ်) ကောင်းပုံ။ ပြီးတော့သူမှ ပင်ဆက်၍

“ကျုပ်အခု စီးရီးသွင်းနေတာဗျ... နာမည်လည်း ပြောင်းလိုက်ပြီ...”

နာမည်ပြောင်းလိုက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားကာ

“ဘယ်လိုပြောင်းလိုက်တာလဲ အစ်ကို...”

“မဲမဲဘုတိုဆိုပြီးတော့လေ...”

“ဟင်”

သူပြောလိုက်သောနာမည်ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကြားဖူးသလို ဖြစ်နေမိ၏။ ဒါကို ကိုလွမ်းမှ ပင်ဆက်၍

“ဒါတင်မကသေးဘူးနော်... မဲမဲဘုတို မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေတဲ့ အတွက်... ရှာကီရာတို့ ဆလင်း ဒီယွန်တို့ ကို ဘာမှ အားကျစရာမလိုတော့ဘူး... မဲမဲဘုတိုမြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ အတွက်... အားလုံး ဂုဏ်ယူသင့်တယ်... ပြီးရင်မဲမဲက ကမ္ဘာပတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ လိုက်ဆိုရင်း... ဂရမ်မီဆုလည်း ယူဦးမှာ ...”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟင်... ကိုယ်ပိုင်သီချင်းတစ်ပုဒ်မှ လည်း မရှိဘဲ
ဂရမ်မီဘယ်လိုသွားယူမှာ လဲ...”

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ... ဂရမ်မီဆုလေးများ အပိုရှိရင် တစ်ဆုလောက်
ပေးပါ... ဆိုပြီး တောင်းမှာ ပေါ့လို့ ...”

“ဪ...”

အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ ရဲကျော်မြင့်က မိုက်ခွက်ကြီးဆွဲလုပြီး

“ပေးစမ်းပါ။ သီချင်းဆိုတယ်ဆိုတာ ဘာပါဖောမန့်(စ်)မှ လုပ်နေစ
ရာမလိုဘူး။ မြန်မာလိုပြောရင် မုတ္တ၊ အင်္ဂလိပ်လိုပြောရင် မုတ်ပဲ
အရေးကြီးပါတယ်။ မုတ်ပဲအရေးကြီးပါတယ်”

သူ့ခမျာ မုဒနဲ့ မုဒ်ကို ပြောချင်ပုံရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသံကွဲကြီးတစ်
မနဲ့ ဆိုတော့ မပီရှာဘူး။

“ခံစားချက်သာကောင်းရင် သီချင်းကောင်းပါတယ်။ နားထောင် ကျူ
ပ်ဆိုပြမယ်”

ဆိုပြီး ဟင်္သာတထွန်းရင်ရဲ့ အမေစီးရီးကို ကောက်ထိုးလိုက်တယ်။
ပြီးသကာလ

“မွေး မွေးမေကျေးဇူး ဆပ်ဖူးချင်တယ်လေ”

“ဟဲ့ ပလုပ်တုတ် အာ လန့်လိုက်တာ”

သူ့ဆီက ရုတ်တရက်ထွက်လာတဲ့ အသံကွဲကြီးကြောင့် ကျွန်တော်ပ
င် လန့်ပြီးထခုန်မိတယ်။ သူ့ကြည့်တော့လည်း အဝီအပြင် ခံစားပြီး မျက်
ရည် တဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ဆိုနေတာ။

“တစ်မြေဆီခြားလို့ ဝေးကွာခဲ့ပြီ၊ သားချစ်တဲ့ မွေးမေမေ၊ ပဉ္စမံဒီရိုင်း

ချစ်တဲ့ မွေးမေမေ”

အသံက ရော့စတီးဝပ် လည်ချောင်းနာနေတဲ့ အသံ။ သံကြီး။ သံကွဲ။ လင်ပန်းကို သံတုတ်နဲ့ ရိုက်သံ။ ဆိုတာက ဟင်္သာတထွန်းရင်ရဲ့ သီချင်းကြီးမို့ အားလုံး ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိကြသည်။

“မွေး မွေးမေကျေးဇူး ဆပ်ဖူးချင်တယ်လေ”

ဪ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တော့ သူဆိုသလို မွေးမေကျေးဇူးဆပ် ဖူးချင်တယ်ဆိုတဲ့ အစား။

“မွေး မွေးမေမေ့လို့ အော်လိုက်ချင်တယ်လေ” ဆိုတာမျိုးသာ အော် လိုက်ချင်တော့တယ်။ အဟုတ်။ အမေသာ တကယ်နာမကျန်းဖြစ်နေရင် အဲဒီအသံကြီးကြားတာနဲ့ “ဂီ” ဆို သေသွားမှာ ။ မသေရင်တောင် ရာသ တ်ပန် လေဖြတ်လောက်တယ်။

“အမေဘုရားခန်းက အမေ့ဓာတ်ပုံ၊ အမေ့ဂုဏ်တော်ပုတီးတွေ”

သူ့သီချင်းတောင် မဆုံးဘူး ဘေးနားရှိတဲ့ သျှိုသူအောင်က မျက်နှာမဲ့ ရွဲ့ပြီး။

“သူရောင်းစားခဲ့တဲ့ စာရင်းတွေ ရွတ်ပြနေတာ”

ဆိုပြီး ဖြတ်ပြောတယ်။ ပဉ္စမဒီရိုင်းကတော့ ဖီလင်အပြည့်နဲ့ ပဲ သီချင်းကို ဆက်ဆိုနေတုန်း။ ဆိုတာမှ ဆိုရင်းကို မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ တယ်။ သူ့ရင်ဘတ်ကိုလည်း သူတဘုန်းဘုန်းနဲ့ ပြန်ထုနေတာ။ ပန်ထွာ ဘုရင်မကြီး၊ စည်တီးရင် ရေကာတာကျိုးကျတဲ့ အတိုင်းကို ဖြစ်ကရော။

ရင်ဘတ်က တစ်ချက်တီးလိုက်။ မျက်ရည်က ပတစ်ခနဲ ထွက်လိုက် ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။ ရဲကျော်မြင့်၊ ပဉ္စမဒီရိုင်း အလှည့်ပြီးတာမို့ သျှိုသူအောင် အလှည့်။ သူကလည်း တစ်မျိုး။

“သီချင်းဆိုတာပဲဗျာ။ ဘာပါဖော့မန့်(စ်)၊ ဘာခံစားချက်မှ မလိုဘူး။ သီချင်းသံစဉ်ကို ပီပြင်အောင်ဆိုနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ”

ဆိုပြီး၊ စံလင်းခွေထိုးထည့်လိုက်တယ်။ တစ်ပုဒ်လုံး ဆိုသွားတာ အကောင်းဗျာ။ ဟိုအပိုဒ်ရောက်မှ ဒုက္ခ ရောက်တော့တယ်။

“ချစ်သူညှပ်နေ၊ တို့ ညှပ်နေ၊ တို့ နှစ်ယောက်ညှပ်နေ။”

မသိရင် ချစ်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ရင်း ထိုင်ခုံမှာ နှစ်ယောက်လုံးညှပ်နေတဲ့ အတိုင်း သူက အညာသားဆိုတော့ စကားက မပီရှာဘူး။ ဒါကြောင့် ညနေကို ညှပ်နေဖြစ်တာ။ ထိုင်ခုံမှာ နှစ်ယောက်လုံး ဖင်ညှပ်နေတဲ့ အတိုင်း ဒါကို ကျွန်တော်ကလည်း စချင်သွားပြီး။

“ညှပ်နေရင်လည်း နည်းနည်းကြွလိုက်ပါလား အစ်ကိုရာ။ နှစ်ယောက်လုံး ညှပ်နေတာဆိုတော့၊ မိန်းကလေးက ကိစ္စမရှိဘူး။ အစ်ကိုက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ဥမကွဲ သိုက်မပျက် အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးသေးတယ်”

သျှီသူအောင် သီချင်းဆိုနေလျက် တန်းလန်းကနေ ကျွန်တော့်ကို ဝေ့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးဘက်လှည့်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပေါင်းပြီး ကိုကိုကြီးကို မောင်းထုတ်လိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား ကိုယ့်လူတို့ ”

သူ့စကားသံလည်း ကြားရော၊ အစကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်မရကြတဲ့ ဟိုအဖွဲ့ကလည်း

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါလုပ်သင့်တာပေါ့”

“လုပ်သင့်တာ အခုမှ မဟုတ်ဘူး ။ အစကတည်းကပါ”

“လုပ်စရာရှိ မြန်မြန်လုပ်ကြရအောင်”

စသည် ဖြင့် ဆူညံကုန်တယ်။

အားလုံးကလည်း ကျွန်တော်သူတို့လို တည်မြဲမနေပဲ စာနယ်ဇင်းသမားဘဝနဲ့ မရပ်တည်ဘဲ ခွဲထွက်လာလို့ အားလုံးက မကြည်ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ။ အခု သူတို့ အဖွဲ့ထဲ အဝင်ချောင်မိတော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့။ အားလုံးကလည်း သိကြတော်မူတဲ့ အတိုင်း၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဆွဲတာနဲ့ ၊ လက်လွန်သွားသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ နားရင်းဝင်အုပ်ကြမှာ ။ ဒါကြောင့် ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာရင်း

“နေ နေကြပါဦး အစ်ကိုတို့ ရယ်။ ကျွန် ကျွန်တော် ရှင်းပြ”

ဆိုတာကို အားလုံးက မျက်ထောင့်နီကြီးတွေနဲ့

“ဘာမှ လာရှင်းပြနေစရာ မလိုဘူး။ လုပ်တုန်းက လုပ်ပြီးတော့”

“ကြာတယ်ဗျာ။ ဆွဲထုတ်ပြီး ကတ္တရာလမ်းမပေါ်လွှင့်ပစ်ရအောင်”

“လုပ်ပါ မြန်မြန်လုပ်ကြပါ”

စသည် ဖြင့် ဆူညံနေတုန်းမှာ ပဲ။

“ဪ မင်းတို့ က ဒီကိုရောက်နေကြတာကိုး”

ဆိုတဲ့ အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်တော့

ပထမဆုံး မြင်ရတာက မျက်မှန်။ နောက်ဟန်းချိန်း။ ကျောက်မျိုးစုံနဲ့ လက်စွပ်။ ပြီးမှ

“သူကြီး ဟာ သူကြီး”

“ဟာ သူကြီးဟ”

“ဟင် သူကြီးလိုက် လာပြီ ဒုက္ခပါပဲ။ စာနယ်ဇင်းသမားအများ တစ်ထောင်တော့ ဖြစ်ပြီ”

ဟုတ်ပါတယ်။ အားလုံးမြင်လိုက်ရတဲ့ သူက စာနယ်ဇင်းလောကမှာ သူကြီး၊ သူကြီးလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် အယ်ဒီတာချုပ် (ဘယ်မှာ လုပ်လုပ် အယ်ဒီတာချုပ်) ဦးမြတ်ခိုင်ပါ။ ဦးမြတ်ခိုင်ကို မြင်တော့ အားလုံး လန့်သွားကြတယ်။

“မင်းတို့ ကို သတင်းသွား လိုက်ကြပါဆို၊ ဒီလို ရောက်နေကြတာကိုး”

“မင်းတို့ ကို အလုပ်လုပ်ပါ၊ အလုပ်လုပ်ပါဆိုပြီး ပြောနေရတာ၊ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေပါပြီ ဆိုပြီး ဒီရောက်နေကြတာကိုး။ တောက်၊ တစ်ခါက ဖြစ်သည် နဲ့ က တွေ့တော့မယ်”

ဆိုပြီးအခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာတော့ အားလုံးမျက်လုံးကလယ် ကလယ် ဖြစ်ကုန်တယ်။

“ဘောလုံးပွဲသတင်းယူပါဆို ကွင်းဘေးအရက်ဆိုင်ထိုင်ပြီး သတင်းယူတယ်။ ဧည့်ခံပွဲ သွားပါဆို ဒီရောက်နေကြတယ်။ ဟင် ဟိုကောင် မင်းက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

စာနယ်ဇင်းသမားများကြား ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ အံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။ ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာချိုသွေးပြီး

“အဟီး ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါတလေ သီချင်းဆိုချင်လို့ အဟဲ အဲဒါ”

ကျွန်တော့်စကားကို ဦးမြတ်ခိုင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည် ။ နောက် ကျန်တဲ့ သူတွေဘက် လှည့်ကာ

“မင်းတို့ ကရော”

ဆိုတော့ အားလုံးက

“ကျွန်တော်တို့ လည်း မိန်းမ ရှောင်ရင်း သီချင်းလာဆိုကြတာပါဆရာ”

အားလုံး အဖြေကြားတော့ ဆရာဦးမြတ်ခိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒါဖြင့်လည်း ဆိုလေကွာ”

ဆိုတော့ အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကာ

“ဟင် ဒါ ဒါဆိုဆရာက”

ဆိုတဲ့ အမေးကို ဆရာဦးမြတ်ခိုင်က ခပ်ပြီးပြီးလုပ်ပြီး

“အေး ငါလည်း ခိုင်မလုပ်ရတာကြာလို့ ခိုင်လုပ်ချင်လို့ ဝင်လာတာကွ။ မင်းတို့ အသံတွေ ငါအကဲဖြတ်မယ်”

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပျော်သွားကြတယ်။ ဒါကို ဆရာဦးမြတ်ခိုင်မှ ဆက်၍

“ဟေ့ကောင် ကိုကိုကြီး၊ အောင်သျှံဝိုင်း (ကျိုက်မရော) ပါ ခေါ်ကွာ”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဇေဝေဝါဖြင့်

“ဘာလုပ်မလို့ လဲဆရာ”

“အဆိုပြိုင်ပွဲ လုပ်မယ်ဆိုတော့၊ အောင်သျှံဝိုင်း (ကျိုက်မရော) ကို အခမ်းအနားမှူး လုပ်ခိုင်းရမှာ ပေါ့ကွ။ အခမ်းအနားမှူးက သူလုပ်နေကျပဲ”

အဲဒီနောက်

လူကြီးရှေ့ဆိုတော့ဗျာ။ သီချင်းဆိုရတာ အာပါညောင်းတယ်။ ကြာ
တော့ ပါးစပ်ထဲက လေထုတ်ရတာ များ တော့ ခေါင်းထဲကကို တဝီဝီနဲ့
ဖြစ်လာတယ်။

ပြီးတော့ ဆုတွေတော့ ရပါရဲ့ ။

ကျော်သီဟက ခန္ဓာကိုယ် အလှဆုံးဆု၊ လွမ်းဝေနိုင်က အသားအရေ
အကောင်းဆုံးဆု၊ ကျွန်တော်က မသမာဆုံး မျက်လုံးပိုင်ရှင်ဆု၊ ပဉ္စမံဒီရို
င်းက အသံအချိုဆုံးဆု၊ မျိုးကိုမျိုးက နှုတ်ခမ်းအလှပိုင်ရှင်ဆု၊ (မယုံရင်
သွားကြည့် လေးကိုင်းလေး ဇောက်ထိုးထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။) သျှိုသူအောင်
က အချိန် အမှန်ဆုံးဆု။ စသည် ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ဆုနှုန်းကို
ရရှိခဲ့ကြပါသည် ။

အားလုံးကို ချစ်ခင်သမှုဖြင့်သာ ကျီစယ်ပါသည် ။
လွန်ကျူးတာရှိခဲ့ပါက၊ ကျွန်တော့်တွင် သာ အပြစ်ရှိပါကြောင်း။

★